

naar jeg havde udregnet, at denne Lov i Dag var til 47de Behandling i et af Rigsdagens Thing. Jeg har været overordentlig forsigtig og har studt hver Gang ud, hvor den i en beslægtet Sag ikke har været rigtig med, thi ellers vilde vi tilsidst i denne Session naae henved 60 Behandlinger. Jeg har studt alle disse Extrabehandlinger ud, hvor den ikke er kommen nøiagtig frem, jeg har udeladt hele Forhandlingen i den Session, hvor Valgmenighedsloven blev behandlet; men, selv om den udelades, saa naae vi dog i det Hele til her at staa ved den 47de Behandling i en af Rigsdagens Afdelinger. Nu sagde det ærede Medlem, at han ikke kunde se, hvorfor Forslaget under Nr. 6 skulde saa stærkt fastholdes, han syntes, at det stemte ganske godt med Sognebaandsløsningen. Jeg tror nu, at der er en Feil ved Sognebaandsløsningen, som man kunde have undgaaet, idet man nu ikke løser Sognebaand til Menigheden, men til Præsten; det maa altid være Grundtanken i det kristelige Liv, at man danner ikke Konventikler, men Menigheder; det er kun for at undgaa de praktiske Banffeligheder ved flere Punkter, at man aabner Kirken for visse kirkelige Handlinger udenfor den anden Menighed. Derfor forekommer det mig, at, naar man fastholder Grundtanken i, hvad Sognebaandsløsningen egentlig er, at det er en fri Bevægelse indenfor lige stillede Præster i flere Menigheder af Folkekirken, hvorfor man med den anden Præst dog bliver i en af Folkekirkens Menigheder, saa er der Grund til at fastholde det, især naar man har Valgmenighedsloven for de Tilfælde, hvor der dannes en ny Menighed inden for den gamle. Jeg for mit Vedkommende er derfor tilbøielig til at give en saadan Udvidelse til Medlemmerne af Valgmenighederne, thi de ere tillige ganske anderledes stillede end Sognebaandsløserne, idet disse kunne have løst til 7 forskjellige Sognepræster, men saadanne Filialer af Valgmenigheder i et andet Sogn høre kun til een Præst, og der er Anledning til at benytte en saadan Bestemmelse. Derfor var jeg tidligere stemt derfor, men da jeg hørte fremhæve, at Valgmenighedsloven jo skal til Revision, frasaldt jeg det paa dette Punkt og haaber, at vi,

naar den kommer frem for Rigsdagen, da ville komme til et saadant Resultat. Fremdeles sagde det ærede Medlem, at Ministeren ikke holdt saa stærkt paa Forslagene under Nr. 4 og 5; men jeg forstaaer ikke den ærede Minister anderledes, end at han holder paa dem, og det er jo et Spørgsmaal, om man vil faae en Forbedring ved at forkaste disse Forslag og vente paa, hvad Landstinget vil sætte ind i Stedet. Jeg har i den ene Henseende fulgt Kirkekommissionen og i den anden Henseende dette Folkething, thi det har 6 Gange vedtaget Hovedbestanddelen i Bestemmelsen og tre Gange ordret Bestemmelsen, som den lyder. Altsaa, den Uforsigtighed, jeg skal have begaaet ved Sædsættelsen af Biskoppen, deler jeg i det Mindste for tre Gange med 101 Rigsdagsmand, thi Anordningen af 2den Oktober er tre Gange bekræftet ved Folkethingets Afstemning, idet den findes optagen i den 18de Rigsdags-session i det da indbragte Lovforslag, hvis § 2 lyder saaledes: „En saadan Menigheds Medlemmer have samme Ret, som Anordningen af 2den Oktober 1862 giver andre Medlemmer af Folkekirken, som have løst Sognebaand, til at benytte deres Sognekirke.“ Altsaa dette interessante Forhold med Anordningen af 2den Oktober er Folkethinget ved tre tidligere Afstemninger kommet ud over, og dernæst har det altsaa ogsaa gjort disse Tilføininger gjældende paa et tidligere Stadium for Valgmenighedernes Medlemmer, som jeg nu foreslaar fastholdte. Det er i Tidenden for 18de Session Sp. 1573, hvor disse nævnte Afstemninger over Anordningen af 2den Oktober findes optagne. Dernæst ansøgte det ærede Medlem, at et Medlem af Landstinget havde lagt stor Vægt paa, at den første Bestemmelse i Anordningen var udeladt den ene Gang, da denne Lov var fremlagt og havde Ud sigt til at opnaa Sanction, og dette Medlem mente, at man ikke skulde male Sanden paa Væggen. Nu synes jeg, at, naar man næsten har 9 à 10 Aars Erfaring for, at disse Bestemmelser ikke have manet Sanden frem og ikke afstedkommet nogensomhelst Ulempe — tværtimod, der har aldrig været klaget over Anordningen af 2den Oktober 1862 — saa kan man temmelig rolig tage dem. Et æret Medlem her bag ved (S. Jensen) siger jo, at